

ENTER

나노마신

2

나노 마신 2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER!
นเอ็นเตอร์!
โกลองจ๋าน
ซึน

ENTER!
นเอ็นเตอร์!
โกลองจ๋าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

บททดสอบของสำนักมารไม่เคยง่ายตาย แม้ชอนยอลุนจะมีนาโนแมชชีนคอยช่วยเหลือจนผ่านการทดสอบมาแล้วถึงสองขั้น แต่ในการทดสอบขั้นที่สามนี้กลับต้องอาศัยสิ่งที่แม้แต่ นาโนก็ไม้อาจช่วยเหลือ นั่นคือการวางแผนและการโน้มน้าวชักจูงผู้คนให้มาเข้าร่วมกลุ่ม ซึ่งนั่นไม่่ง่ายตายเลยแม้แต่หน่อย เพราะหากร่วมมือกับเขาก็เท่ากับเป็นศัตรูกับพรรคเสาหลักทั้งหก แล้วคนเก่งกาจที่ไหนจะยอมมาร่วมเสี่ยงอันตรายไปกับเขากัน

ทว่าหากพ่ายแพ้เพียงเท่านี้ก็คงไม่มีทางเปลี่ยนอะไรในพรรคมารอันยิ่งใหญ่ได้ มีแต่ต้องกัดฟันสู้ต่อไป หนทางสูงสุดสูงสุดของพรรคมารสำหรับชอนยอลุนมันเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บู๊คส์

ประวัตินักเขียน

'ฮันจูวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้ 'ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน' ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยังพัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/

ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกลับ

แบ่งเป็น ระดับลึกลับขั้นต้น/ระดับลึกลับขั้นกลาง/

ระดับลึกลับขั้นสูง/ระดับลึกลับขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

อย่าเพิ่งสิ้นใจ นี่แค่เริ่ม

บทที่ 12

วิชาของปฐมจารย์มารสวรรค์ (1)

พับๆ! ปีก!

ศิษย์ทุกคนต่างรำคาญเสียงพลิกหน้ากระดาษของซอนยอฮุน ยิ่งดีที่ซอนยอฮุนเข้ามาในหอตำราตอนที่พวกเขาเหลือเวลาอีกประมาณ ครึ่งชั่วโมงเท่านั้นถึงจะหมด

ขณะที่ซอนยอฮุนกำลังสแกนตำราอย่างมุ่งมั่น สายตาคู่หนึ่งก็ได้ จดจ้องมาทางเขา เจ้าของสายตานั้นคือซอนยูนชันผู้ทำชิงตำแหน่ง รองประมุขจากพรรคมารดาบ แม้เขาจะจดจ่ออยู่กับตำราเพลงดาบ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเคลื่อนสายตาไปยังซอนยอฮุนผู้เดินไปเดินมาเพื่อ หยิบตำรามากมายมาเปิดผ่านๆ

หืม?...

ดวงตาคู่ นั้นฉายแววประหลาดใจต่างจากผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุข คนอื่นๆ

ซอนยอฮุนสแกนตำราพร้อมสร้างความรำคาญให้ศิษย์คนอื่น โดยไม่ตั้งใจ ผลลัพท์ดีใจเดียวศิษย์มากมายที่คลาดล้าเต็มหอตำรา

ชั้นสองก็พากันออกไปเพราะหมดเวลา แน่แน่นอนว่ายังมีศิษย์อีกหลายคน
ทยอยเข้ามาระหว่างนั้น แต่เสียงก็เบาลงกว่าตอนที่ที่มีศิษย์อยู่กัน
ร้อยกว่าคน

[สแกนเสร็จเรียบร้อย]

[สแกนเสร็จเรียบร้อย]

[สแกนเสร็จเรียบร้อย]

นาโนสแกนตำราโดยไม่หยุดพักเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง และ
ส่งเสียงแบบจักรกลอันเป็นเอกลักษณ์ซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น จนเมื่อเปลวเทียน
ถึงเส้นที่กำหนด นาโนก็แจ้งเตือน

[สแกนเสร็จสมบูรณ์ทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบหกเล่ม]

นั่นคือจำนวนตำราเคล็ดวิชาวรยุทธ์ระดับสองทั้งหมดที่ซ่อนยออุณ
สแกนได้จากหอตำราชั้นสองในเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ขณะศิษย์ทั่วไป
ท่องจำได้แค่คนละเล่มสองเล่มเป็นอย่างมาก ทว่าซ่อนยออุณสามารถ
สแกนได้มากกว่าถึงร้อยเท่า

แค่นี้ก็น่าจะพอแล้วล่ะ

ซ่อนยออุณสแกนตำราเคล็ดวิชาจนพอใจแล้ว แม้แต่เซ็กัลฮยอน
ปราชญ์ผู้ทรงภูมิของเหล่าจอมยุทธ์แห่งฝ่ายธรรมะผู้ได้รับยกย่องว่ามี
ความรู้มากที่สุดในยุทธภพยังรู้ตำราเคล็ดวิชาวรยุทธ์ระดับที่สองไม่มาก
เท่าเขา ตอนนี้น้ซ่อนยออุณจึงไม่ต่างจากหอตำราเคล็ดอื่นที่

แล้วเหตุใดซ่อนยออุณจึงต้องสแกนตำราเคล็ดวิชามากมายขนาดนี้
ทั้งที่เขาได้เรียนรู้วิชาดาบกระบี่สี่อันเป็นวรยุทธ์ชั้นสูงของพรรคมาร
อยู่แล้ว

นาโนวิเคราะห์ตำราทั้งหมดที่สแกนในวันนี้แล้วบันทึกลงฐานข้อมูล
โปรแกรม

[รับทราบ]

เขาไม่ได้จู้จี้ ก็คิดอยากรวบรวมข้อมูลวรัญฑ์ระดับที่สามและระดับที่สอง แต่เพราะองค์กรนี้เบื้องขวาชอบแมงผู้เป็นอาจารย์ได้ให้คำแนะนำเอาไว้หลังแสดงเพลงดาบกระบี่ผีเสื้อให้ดูที่ห้องรักษา

หนึ่งในนั้นคือเรื่องความสำคัญของประสบการณ์

'ข้ากล้าพูดได้ว่าวิชาดาบกระบี่ผีเสื้อของข้าเป็นวรัญฑ์ที่เหนือกว่าวรัญฑ์ทั้งหมดในพรรคमारเรา นี้ๆ แต่ต่อให้มีวรัญฑ์สูงส่งเพียงใดก็อย่าได้ทะนงตน'

'ขอรับ ท่านอาจารย์'

'ต่อให้เจ้าเข้าใจเพลงดาบอย่างลึกซึ้งแล้วก็จำเป็นต้องหมั่นฝึกฝนเป็นร้อยเป็นพันครั้งเพื่อให้เชี่ยวชาญที่สุด'

สิ่งที่ยุ่งยากและลำบากที่สุดสำหรับเหล่าจอมยุทธ์ก็คือการฝึกฝนวรัญฑ์ซ้ำๆ ทุกวัน แต่ชอนยออุณก็ก้าวข้ามขั้นต้นฝึกฝนเหล่านี้ได้ด้วยกรถ่ายโอนข้อมูลของนาโน ซึ่งเป็นความสามารถที่จอมยุทธ์ในยุทธภพทุกคนจะต้องฝึกฝนและอยากครอบครอง

'และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือประสบการณ์ หลังจากได้เรียนวรัญฑ์ซ้ำก็ผ่านการต่อสู้กับศัตรูซึ่งเป็นซี่ตายมานับครั้งไม่ถ้วน วรัญฑ์ของข้าถึงได้สมบูรณ์แบบเช่นนี้ สำนักमारเองก็เป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การสั่งสมประสบการณ์การต่อสู้จากนักรบของพรรคและตระกูลต่างๆ มากมาย'

ทว่าการทดสอบขั้นที่สองต้องใช้ความร่วมมือร่วมใจของคนในกลุ่มชอนยออุณจึงยังไม่มีโอกาสได้ประลองฝีมือกับศิษย์จากพรรคอื่น ๆ โดยตรง มีเพียงชอนมูกิมผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขจากพรรคमारปีศาจเท่านั้นที่เคยประมือกับเขาตอนที่ใครหลายคนเข้าใจว่าเขาไม่มีวรัญฑ์ ดังนั้นหากจะพูดว่าชอนมูกิมเป็นคู่ต่อสู้เพียงคนเดียวของเขาก็ไม่ผิดนัก

เมื่อตระหนักถึงความสำคัญของประสบการณ์การต่อสู้ ขอนยออุณ จึงประลองกับอวาตาร์ซอนมุกีมิในโหมดความจริงเสมือนทุกคืนเพื่อ สังสมประสบการณ์ที่ตนขาดไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงค่อยๆ คุ่นเคยกับการใช้เพลงยุทธ์มากยิ่งขึ้น แต่กระนั้นก็มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง เพราะการเผชิญหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่ากับคนเพียงคนเดียวทำให้เขาคุ่นเคยเพียงเพลงยุทธ์ที่ซอนมุกีมิใช้เท่านั้น

พอคิดมาถึงตรงนี้ขอนยออุณก็นึกถึงวิธีการเติมเต็มช่องโหว่ที่ว่าด้วยความสามารถของนาโน

นาโน เจ้าสร้างอวาตาร์ขององค์กรก็อาจได้ไหม

[สามารถสร้างอวาตาร์ได้หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลของเคล็ดวิชากระบี่สั้นเสรีจสมบูรณ]

ไอ้!

และด้วยวิธีนี้ขอนยออุณจึงได้ประลองกับอวาตาร์องค์กรก็อาจ แม้องค์กรก็อาจจะมีวรยุทธ์อ่อนกว่าซอนมุกีมิ แต่ก็รับมือยากกว่าที่คิด เพราะอวาตาร์องค์กรก็อาจใช้เพลงยุทธ์ทั้งหมดของเคล็ดวิชากระบี่สั้นต่างจากอวาตาร์ซอนมุกีมิที่โจมตีด้วยกระบวนท่าพื้นฐานกับอีกสามเพลงยุทธ์เท่านั้น

เดี๋ยวก่อน...เช่นนั้นลองให้หลากหลายขึ้นดีไหมนะ

ขณะใช้ความสามารถเพิ่มเติมของโหมดความจริงเสมือน ขอนยออุณก็นึกวิธีดีๆ ขึ้นมาได้

หากเป็นไปตามที่คิดไว้มันน่าจะช่วยสังสมประสบการณ์ได้หลากหลายยิ่งขึ้น

แต่มีสิ่งที่เขาอยากทำก่อน เขาอยากเห็นเพลงยุทธ์ไร้เทียมทานที่ได้มาจากศิลาจารึกหยกครามในหอตำราชั้นหนึ่งและชั้นสองมากกว่านี้

ก่อนจะเริ่มถ่ายอินซอมูล

อะ ต้องรีบลงไปก่อนเทียนจะละลายหมด

ตอนนี้เทียนละลายจนเกือบถึงเส้นแล้ว ขอนยออุณจึงรีบเดินลงบันได แล้วคืนเทียนให้ครูฝึกที่ดูแลสมุดบันทึกรายชื่อเข้าเยี่ยมชม หลังตรวจสอบว่าขอนยออุณไม่ได้ออกมาช้ากว่ากำหนด ครูฝึกก็ทำเครื่องหมายวงกลมข้างๆ ชื่อของเขาในสมุดบันทึก

"อืม...ไม่เกินเวลา ไปได้"

"ขอบคุณขอรับ"

ขณะที่ขอนยออุณกำลังจะหันหลัง ครูฝึกก็เอ่ยขึ้น

"เมื่อครูมีคนมาถามด้วยนะว่าเจ้าจะออกมาเมื่อไร"

"ขอรับ?"

"ช่างเถอะ ไม่มีอะไร"

ขอนยออุณย้อนถาม แต่ครูฝึกตอบกลับว่าไม่มีอะไร แม้จะสงสัยคำพูดนั้น แต่ขอนยออุณก็ตอบกลับไปเพียงว่า "รับทราบขอรับ" แล้วหมุนตัวเดินจากมา

มีใครรอข้าอยู่หรือ

ขอนยออุณอยากถามว่าเป็นใคร แต่ดูจากท่าทีของครูฝึกแล้วคงไม่บอกแน่ๆ เขานึกสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง แต่ความปรารถนาอันแรงกล้าที่อยากไปห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัวเพื่อถ่ายอินเพลงยุทธ์ไว้เทียบทาน ก็ทำให้เขาเลิกใส่ใจและรีบก้าวเท้าเดินไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากใช้เวลาที่หอตำราไปสองชั่วยามครึ่ง ท้องฟ้าที่เคยเป็นสีครามก็ถูกปกคลุมด้วยความมืดมิด เขาเหลือเวลาไม่มากนัก เพราะต้องกลับที่พักให้ทันปลายยามไ้*

* ยามไ้ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 22.59 น.

ด้านขวาของอาคารกลางในสำนักมารเป็นที่ตั้งของอาคารสองชั้น ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าและมีชั้นใต้ดิน ที่นั่นมีห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัวขนาดเล็ก สองร้อยห้าสิบห้องให้เหล่าศิษย์ได้ใช้งาน ห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัวแห่งนี้ จะเปิดให้ศิษย์ใช้งานช่วงสั้นๆ สองวันหลังได้รับโอสถมังกรมารในพิธี บรรจจุเข้าสำนัก จากนั้นจะเปิดให้ใช้งานอย่างเต็มรูปแบบหลังจบ การทดสอบขั้นที่สอง แม้ห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัวนี้จะไม่ได้กว้างขวางนัก แต่ก็พอจะเป็นพื้นที่ให้ศิษย์ได้ฝึกกำหนดลมปราณและฝึกวิชาเบาๆ โดยไม่มีใครรบกวน เหตุที่มันไม่เปิดให้ใช้งานจนกว่าจะเสร็จสิ้น การทดสอบขั้นที่สองก็เพราะจำนวนห้องมีไม่เพียงพอต่อศิษย์ที่มีกัน มหาศาล ทว่าตั้งแต่วันนี้ไปศิษย์ทุกคนจะใช้งานมันได้อย่างเต็มที่แล้ว

แต่ขณะที่ซอนยอฮุนใกล้มาถึงทางเข้าหอฝึกวรยุทธ์ส่วนตัว ใครบางคนก็ปรากฏตัวขึ้นและขวางทางเขาไว้

"หาตั้งนาน ในที่พักก็ไม่อยู่ มาอยู่ตรงนี้เอง ศิษย์-หมาย-เลข-เจ็ด"
เจ้านี่?

ซอนยอฮุนรู้สึกคุ้นตา ชายตรงหน้าไม่ใช่ใครอื่น เขาคือฮาอิลมยอง ศิษย์หมายเลขหนึ่งร้อยแปดผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มหก ดูจากแววตาที่ลุกโชน คู่ นั้น ฮาอิลมยองคงออกตามหาซอนยอฮุนมาตลอดทั้งวัน

"ตามหาข้าเพื่ออะไร"

ฮาอิลมยองตอบคำถามของซอนยอฮุนด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ

"ถามเพราะไม่รู้จริงรี คิดว่าข้าไม่รู้รีว่าใครเป็นคนทำให้สมาชิก ในกลุ่มข้าขาเจ็บกันหมด"

เพราะซอนยอฮุน ฮาอิลมยองจึงต้องทิ้งกลยุทธ์จัดขบวนพล ที่วางแผนเอาไว้ทั้งหมด และหาทางผ่านการทดสอบด้วยความสามารถ ของตัวเองล้วนๆ

เฮ้อ...แค่นี้ก็ยุ่งจะตายอยู่แล้ว

ทว่าตอนนี้ซอนยออุณสนใจเพลงยูทรีไรท์เทียมทานมากกว่าฮาอิลมยอง เรื่องที่เขาเคยคิดว่าการทดสอบขั้นที่สองจะสร้างศัตรูที่น่ารำคาญให้ตัวเองนั้นกลายเป็นจริงเสียแล้ว เมื่อมองดวงตาอันเฉียบคมและเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นของอีกฝ่ายก็ชัดเจนว่าฮาอิลมยองตั้งใจมาหาเขาเพื่อทำตัวลึกลับ

เจ้านี่ไม่อ่อนหัด ช้ำยังกัดไม่ปล่อยแน่ๆ

แม้ฮาอิลมยองจะน่ารำคาญ แต่ก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่อ่อนแอ พลังยูทรีของอีกฝ่ายถึงขั้นทำให้ซอนมูกิมบาดเจ็บได้แม้จะเป็นการลอบโจมตีก็ตาม

ก็ดี...

หากเลี่ยงการต่อสู้ไม่ได้ก็ขอขยับคู่ต่อสู้ให้หงุดหงิดเสียหน่อย ซอนยออุณฉีกยิ้มแล้วพูดว่า

"แล้วใครจะให้เจ้าไม่อยู่ห้องล่ะ"

"เอ~ แล้วเป็นเพราะใครกันล่ะ"

ต่างจากที่คาดเอาไว้ฮาอิลมยองไม่หลงไปกับคำยั่วของซอนยออุณ ช้ำยังตอบกลับทันควันพร้อมยกมือเตรียมเริ่มกระบวนการทำด้วยแววตาเยือกเย็น

เจ้านี่ต่างจากคนอื่น

ไม่ใช่ทุกคนที่จะถูกยั่วยุ้ง่ายตายเหมือนซอนมูกิม

ฮาอิลมยองเคยเห็นซอนยออุณใช้เพลงยูทรีของวิชาดาบระบำผีเสื้ออันสูงส่งต่อหน้าศิษย์ทุกคนในการทดสอบขั้นที่สอง ยิ่งไปกว่านั้นเขายังเคยประมาทจนซึ่งใครงั่วมาแล้ว ครั่งนี้จึงระมัดระวังตัวเป็นอย่างมาก

กัดไม่ปล่อยจริงๆ

เมื่อคู่ต่อสู้ได้ตอบกลับมาอย่างเย็นชา แววดาซอนยออุนก็จริงจังขึ้น เขากางฝ่ามือออกเสมือนดาบแล้วตั้งท่าเตรียมเริ่มกระบวนท่า แต่ขณะที่ทั้งคู่ต่างเตรียมร้ายเพลงยุทธ์พร้อมมองหาจุดอ่อนของกันและกันอย่างตั้งครีดยดนั้นเอง

"เฮ้!"

เสียงเรียกของใครบางคนดังมาจากทางหอฝึกวรยุทธ์ แต่เพราะสถานการณ์กำลังตั้งครีดยด ทั้งซอนยออุนและฮาอิลมยองจึงไม่สนใจเสียงนั้นและไม่ละสายตาจากกัน

ตึกๆ

ทันใดนั้นเองเจ้าของเสียงดังกล่าวก็พุ่งตัวมาพร้อมเสียงฝีเท้า แล้วเข้าขวางการเผชิญหน้าของทั้งคู่

"อะไรกัน!"

ฮาอิลมยองที่กำลังหาจุดอ่อนของซอนยออุนตวาดออกมาอย่างหงุดหงิด อีกด้านหนึ่งสีหน้าของซอนยออุนพลันเปี่ยมไปด้วยความระแวงระวังเมื่อเห็นใบหน้าของคนที่เข้ามาขัดจังหวะ

คนที่เข้ามาขัดจังหวะพวกเขาคือซอนยูชันผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขจากพรรคมารดาบนั้นเอง

"ฮ่าๆ สมบัติพวกเจ้าดีมาก"

ซอนยูชันผู้ปรากฏตัวอย่างกะทันหันยิ้มร่าและส่งสายตาไปทางซอนยออุน สีหน้านั้นทำให้ซอนยออุนคิดว่าอีกฝ่ายรอจังหวะนี้อยู่แล้ว หลังจากส่งยิ้มให้ซอนยออุนเสร็จ ซอนยูชันก็หันมาพูดกับฮาอิลมยอง

"โทษที แต่ขามารอพักหนึ่งแล้ว หากมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ ช่วยหลีกทางให้ข้าก่อนได้ไหม ไม่นานหรอก ขอรับรองนะ!"

ซอนยูชันพูดแล้วก้มหัวเล็กน้อย ฮาอิลมยองไม่เคยเห็นท่าที่เช่นนี้

จากผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขคนไหน จึงพูดกลับไปด้วยน้ำเสียง
คาดไม่ถึง

"ข้าเองก็ตามหามันมาทั้งวัน แต่เจ้ากลับขอให้ข้ามีน้ำใจฉันรี
เหลวไหลสิ้นดี"

"ฉันรี อืม...เอาอย่างไรดี ข้าก็รอเจอเขามาตั้งนานแล้ว"

แม้ฮาอิลมยองจะทำลั้งโกรธจัด แต่ซอนยูชันก็ไม่สนใจและ
เอียงคอพูดแต่สิ่งที่ตัวเองต้องการ ก่อนหน้านั้นฮาอิลมยองไม่ตกหลุมพราง
การยั่วโทษะของซอนยอฮุน แต่ตอนนี้เขาทนไม่ไหวอีกต่อไป จึงพุ่งเข้าไปใส่
ซอนยูชันอย่างรวดเร็ว สองนิ้วยื่นออกไปเป็นดรรชนีกระบี่คู่และเริ่ม
ร่ายเพลงยุทธ์

พีบ!

แม้จะเป็นเพียงดรรชนีกระบี่ แต่ก็สัมผัสได้ถึงพลังอันแข็งแกร่ง
จากเพลงกระบี่ดังกล่าว

ทว่ากลับเกิดเรื่องอันน่าทึ่งขึ้น

ปัก!

ซอนยูชันหยุดเพลงกระบี่ของฮาอิลมยองได้ด้วยกระบวนท่าง่ายๆ
เพียงไม่กี่กระบวนท่า สันมือของเขาเหวี่ยงไปจ่อข้างลำคอด้านขวาของ
ฮาอิลมยองราวกับดาบเล่มคมกริบ หากนี่เป็นดาบจริงหัวของฮาอิลมยอง
คงจะหลุดจากบ่าไปแล้ว

"นะ...นี่มัน..."

เมื่อเห็นสันมือของซอนยูชันมาจ่อบริเวณข้างคอของตัวเอง ฮาอิลมยอง
ก็เฝ้าอาจซ่อนความตกตะลึงเอาไว้ได้ ซอนยูชันฉีกยิ้มให้และพูดว่า

"จะมีน้ำใจเอื้อเฟื้อได้หรือยัง"

บทที่ 12

วิชาของปฐมาจารย์มารสวรรค์ (2)

ทำลายเพลงยุทธ์ได้ด้วยกระบวนท่าธรรมดานั้นรี

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมากจนซ่อนยออุณหพลคลายความระแวงระวังและแอบทิ้งอยู่ในใจ การฝึกประลองผ่านโหมดความจริงเสมือนตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมาทำให้เขามีสายตากว้างไกลยิ่งขึ้น และรู้ว่าการทำลายเพลงยุทธ์ที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกด้วยกระบวนท่าธรรมดานั้นจะเป็นไปไม่ได้เลยหากไม่มีฝีมือที่เหนือกว่าอย่างมาก

โธ่โวย!

คนที่ประสบด้วยตัวเองอย่างฮาอิลมยงยอมประหลาดใจยิ่งกว่าเพราะเขาถูกฝ่ายตรงข้ามเอาชนะได้อย่างง่ายดาย

ซอนยูซันแห่งพรรคมารดาบกล่าวพร้อมใบหน้าเปื้อนยิ้ม

"ตอนก้าวเท้าเข้าไปข้างหน้า แขนขวาดูฝืนเล็กน้อย ตอนปล่อยดรwxนี่กระบี่ก็ดูเสียสมดุล แสดงว่าบาดเจ็บที่ซี่โครงขวาสិនะ"

ดวงตาของฮาอิลมยงพลันเบิกกว้างเมื่อเห็นว่าซอนยูซันรู้ถึงอาการบาดเจ็บของตนได้ด้วยการดูการเคลื่อนไหวขณะร้ายเพลงยุทธ์

เจ้านี้...ไม่ธรรมดา

นี่ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นเพราะโชค ฮาอิลมยองรู้สึกถึงความต่างชั้น
จนไม่แน่ใจว่าหากตนมีร่างกายปกติสมบูรณ์จะเอาชนะชอนยูชัน
ได้หรือไม่

ชอนยูชันยังคงมีใบหน้ายิ้มแย้ม ต่างจากฮาอิลมยองที่กำลัง
เคร่งเครียด

"ว่าอย่างไร จะยอมมีน้ำใจเอื้อเฟื้อได้หรือยัง"

"หึ"

ฮาอิลมยองพยักหน้าที่ยิ่งตึง นี่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่เขาจะต่อกรด้วยได้

ชอนยูชันพลัดมือจากคอของฮาอิลมยอง "แค่ครูเดียว เจ้ารอ
ตรงนี้แหละ"

"ช่างเถอะ ข้าจะกลับที่พักแล้ว จะครูเดียวหรือจะนานแค่ไหน
ก็เชิญตามสบาย"

สิ้นคำพูดฮาอิลมยองก็ใช้วิชาตัวเบาพุ่งตรงไปทางที่พักด้วย
ใบหน้าบึ้งตึง เพราะศักดิ์ศรีถูกทำลายไปแล้ว เขาจึงไม่มีกะจิตกะใจ
จะสู้กับชอนยอฮุน

"โอ้ เจ้านั้นรีบเผ่นหางจุกตูดไปแล้ว ฮ่าๆๆ"

ทันทีที่ชอนยูชันเกาหัวพร้อมเดินเข้ามาใกล้ ความระแວดระวัง
ก็ายขึ้นในแววตาของชอนยอฮุนอีกครั้ง นอกจากชอนมูกิมแห่ง
พรรคมารปีศาจแล้ว ชอนยูชันก็เป็นผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขจาก
พรรคเสาหลักทั้งหกอีกคนที่เข้ามาหาเขาด้วยตัวเอง

คิดจะกำจัดข้าแต่เนิ่นๆ นั่นรี

หากเป้าหมายอีกฝ่ายคือการเหยียบย่ำเขาก่อนจะทันได้พัฒนา
ฝีมือ การต่อสู้ครั้งนี้ก็น่าจะหนักหนาмаกทีเดียว ภาพฮาอิลมยองที่พ่ายแพ้

หมดทำเมื่อครู่ทำให้ซอนยออุรู้ว่าฝีมือของตัวเองตอนนี้คงไม่อาจต่อกรกับอีกฝ่ายได้ เขาจึงออกคำสั่งนาโนอย่างตึงเครียด

นาโน เปิดโหมดความจริงเสมือน โหมดติวเตอเรียลการต่อสู้
ใช้วิชาดาบกระบี่ผีเสื้อตามที่ตั้งค่าไว้

[เปิดโหมดความจริงเสมือนตามข้อมูลการมองเห็นของผู้ใช้งาน
เปิดโหมดทำตามคำสั่งผ่านติวเตอเรียลการต่อสู้ และใช้วิชาดาบกระบี่ผีเสื้อ
ที่ตั้งค่าไว้]

ทันใดนั้นรูม่านตาของซอนยออุก็ขยับไหวอย่างรวดเร็ว โหมด
ความจริงเสมือนถูกเปิด แสงสีขาวพุ่งออกไปเป็นเส้นสายและวิเคราะห์
ข้อมูลของซอนยูซันที่กำลังเดินเข้ามาใกล้

แต่จู่ๆ ซอนยูซันก็ยกสองมือขึ้นและพูดกับซอนยออุที่พร้อมต่อสู้
แล้ว

"โอ้โฮ ทำไมเจ้าดูระแวดระวังขนาดนั้น"

หือ?

น้ำเสียงไร้ซึ่งความเป็นศัตรู

เมื่อคำพูดเช่นนั้นถูกเปล่งออกมาจากปากของซอนยูซันแห่งพรรค
มารดาซึ่งเป็นหนึ่งในพรรคเสาหลักทั้งหก ไม่ใช่จากปากของใครอื่น
ซอนยออุก็ทำหน้าไม่เข้าใจ

"แต่จากสถานการณ์ของเจ้า มันก็คงจะเป็นเช่นนี้สินะ"

ซอนยูซันพยักหน้าราวกับเข้าใจ แต่ซอนยออุกลับขมวดคิ้ว
เพราะไม่รู้ว่ซอนยูซันต้องการสื่ออะไรกันแน่

"มีธุระอะไรกับข้า"

"ธุระอะไรกันเล่า อืม...ข้าก็แค่มาพบหน้าพี่น้องต่างมารดา"

พูดจบซอนยูซันก็ยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาว แต่ซอนยออุกลับ

ประหลาดใจ เพราะที่ผ่านมาเขาถูกคนจากพรรคทั้งหกดูถูกว่าเป็นพวกสายเลือดชั้นต่ำมาโดยตลอด แต่ซอนยูซันที่เพิ่งได้เจอกันตรงๆ ครั้งแรกกลับเอ่ยปากยอมรับว่าตนเป็นพี่น้องต่างมารดา

เจ้านี้กำลังล้อข้าเล่นอยู่หรือ

ในมุมมองของซอนยออุณยอมสงสัยเป็นธรรมดา ระหว่างนั้นซอนยูซันก็ประสานมือด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ยินดีที่ได้พบนะ พี่น้องข้า"

พอได้ยินคำว่าพี่น้อง แวดตาของซอนยออุณก็เปลี่ยนจากความระแวงระวังไปเป็นความโกรธ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะยิ้มแย้มหรือพูดดีแค่ไหน แต่คำว่าพี่น้องนี้ก็ฟังไม่รื่นหูเลยสักนิด

"อืม...เจ้าคงจะถูกเกลียดมากสินะ"

ซอนยูซันคลายมือที่ประสานอยู่ออกแล้วเกาหัวเบาๆ รวากับอ่านแววตาของซอนยออุณออก เพราะเขารู้ว่าที่ผ่านมามีคนจากหกพรรคทำอะไรชอนยออุณไว้บ้าง

"คงเป็นธรรมดาที่เจ้าจะมีท่าที่เช่นนี้"

"หวังให้ข้ามีท่าที่ดีต่อเจ้าจ้ะ"

"เปล่า ไม่ใช่เช่นนั้น แต่อยากให้การพบกันครั้งแรกของเราเป็นไปด้วยดี เพราะข้าเริ่มถูกใจเจ้าแล้ว"

"อะไรนะ"

ซอนยออุณทำหน้าตาโกรธขี้ เพราะจู่ๆ คนของพรรคทั้งหกที่ทำร้ายเขามาตลอด ตอนนี้อกลับมามีท่าทีใจดีเขา

แม้ซอนยออุณจะมีท่าที่เช่นนี้ แต่ว่าซอนยูซันยังคงจิกยิ้มและพูดต่อ

"อย่างไรเราก็กำลังเดินอยู่บนเส้นทางสายตาบเหมือนกันไม่ใช่หรือ"

"นั่นคือเหตุผลที่เจ้าถูกใจข้าจ้ะ"

"แน่นอนสิ ข้าตกใจมากตอนที่เจ้าใช้วิชาดาบตัดแขนคนจาก พรรคमारเสีียง"

ซอนยูชันพูดพร่ำว่าเขายังไม่ลืมภาพนั้น ในขณะที่ทุกคนกลัวเกรง เพลงดาบชั้นสูงที่ซอนยออุนร่ายออกมา แต่ซอนยูชันกลับคิดต่างจากคนอื่น

"หึๆ ข้าจะหนุนหลังเจ้าเต็มที่เลย พี่น้องข้า"

"ไม่ต้องพูดคำว่าพี่น้องบ่อยๆ ให้ระคายหูหรอก บอกจุดประสงค์ที่แท้จริงของเจ้ามา"

ท่าทีของซอนยออุนที่ยังคงหวาดระแวงทำให้ซอนยูชันถอนหายใจอย่างแรง

"เฮ้อ ช่วยไม่ได้สินะ คงต้องใช้เวลาอีกหน่อยกว่าจะสนิทสนมกัน ยิ่งขึ้น เช่นนั้นขอเข้าประเด็นเลยแล้วกัน"

มีจุดประสงค์อื่นจริงๆ ด้วย

ตอนที่ฮุยอินฮวามารดาของซอนยออุนกำลังจะสิ้นใจ พรรคทั้งหกก็มาบังคับให้เขาสาบานว่าจะไม่ฝึกกำลังภายใน ฉะนั้นหากซอนยูชันจะมหาเขาตอนนี้เพื่อบีบบังคับอะไรบางอย่างก็ไม่ใช่อเรื่องน่าแปลกนัก

"ข้าจะไม่พูดซ้ำสองครั้ง พี่น้องข้า จงมาอยู่พรรคमारดาบเถิด"

ใบหน้าซอนยออุนพลันแข็งค้างเมื่อได้ยินข้อเสนอที่คาดไม่ถึงของซอนยูชัน

"ตกใจรี ไม่ต้องตกใจไปหรอก"

"เจ้าพูดจริงรี"

"จะไม่จริงได้อย่างไร ข้าตามหาเจ้าตั้งแต่ออกมาจากหอดำร่าจนมาถึงที่นี่ คิดว่าข้าล้อเล่นรี"

ซอนยูชันพูดพลางโบกมือ เขายื่นข้อเสนอให้ซอนยออุนเข้าร่วม

พรรคมารดาบอย่างจริงจัง และยังคงพูดต่อไป

"ไม่รู้อีกคนอื่นจะคิดอย่างไร แต่ข้าไม่คิดว่าเจ้าเป็นศัตรู ข้าอยากให้เจ้าเข้ามาอยู่ในพรรคมารดาบ ช่วยปกป้องข้า อยู่เคียงข้างข้า"

เจ้านี้...

และตอนนี้เองซอนยออุจนถึงได้เข้าใจว่าข้อเสนอนี้หมายถึงอะไร ซอนยูซันกำลังบอกให้เขาถอนตัวจากศึกชิงตำแหน่งรองประมุขเพื่อไปเป็นผู้ติดตามของตน เขาคิดอยู่แล้วว่าการพูดจาดีด้วยเช่นนี้ย่อมมีนัยแอบแฝงแน่นอน

"เจ้าจะให้ข้าถอนตัวจากศึกชิงตำแหน่งรองประมุขรี"

"ฮะ! เจ้าคิดไปถึงเรื่องนั้นเลยรี ฮ่าๆๆๆ"

ซอนยูซันหัวเราะร่าวกกับกำลังเขินอาย แต่แล้วก็หยุดหัวเราะและพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังเล็กน้อย

"มันหนักเกินไปสำหรับเจ้า"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ก็อย่างที่ดิฉันนั่นแหละ หากเจ้าเดินทางสายดาบก็ต้องมาปะทะกับข้าอย่างแน่นอน และเจ้าคงไม่มีโอกาสไปถึงฝั่งฝัน แต่หากเจ้ามีข้าช่วยสนับสนุน เราสองคนก็จะเดินไปบนเส้นทางเดียวกัน เส้นทางข้างหน้าของเราจะต้องรุ่งโรจน์อย่างแน่นอน ไม่ดีหรือ"

ท่าที่คุยโวโอ้อวด วาดฝันสวยหรู และทำมือทำไม้ต่างๆ นานาของซอนยูซัน ทำให้ซอนยออุคาดเดาได้อย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกับตน นอกจากจะไม่มองว่าเป็นคู่แข่งที่ทัดเทียมกันแล้ว อีกฝ่ายยังคิดว่าตนเป็นเพียงผู้ติดตามอีกต่างหาก

ไม่คิดว่าข้าเป็นคู่แข่งด้วยซ้ำนี้รี

แม้ซอนยออุจะแสดงฝีมือที่พัฒนาขึ้นแล้วให้ทุกคนเห็น แต่

ซอนยูชันกลับประเมินความสามารถของเขาต่ำมาก ซึ่งนั่นเป็นการจุดเชื้อไฟภายในใจของซอนยออุณให้ไหมแรงขึ้นยิ่งกว่าเดิม จะยอมจำนนเสียตรงนี้หรือจะแสดงเจตนารมณ์อันกล้าแกร่งออกไป การเลือกนี้เป็นทางแยกที่จะตัดสินอนาคตของเขา

"ข้าขอปฏิเสธ"

"อะไรนะ"

คำพูดเด็ดเดี่ยวของซอนยออุณทำให้ซอนยูชันที่เคยพูดพล่ามถึงกับชะงัก

"จะให้ข้าไปเป็นพวกเจ้ามันไม่เกินไปหน่อยรี"

"หือ?"

"คราวนี้ข้าจะยื่นข้อเสนอให้เจ้าบ้าง"

"เจ้าจะยื่นข้อเสนอให้ข้า?"

คิ้วของซอนยูชันเลิกขึ้นเมื่อได้ฟังคำพูดที่ไม่อ้อมค้อมของซอนยออุณ

"อย่าขวางทางข้า แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า"

ทันใดนั้นรอยยิ้มเร่าที่ฉาบอยู่บนใบหน้าของซอนยูชันก็พลันหายไป แล้วถูกแทนที่ด้วยสีหน้าอันน่ากลัวราวกับภูตผีปีศาจ จนยากจะเชื่อว่าเป็นคนเดียวกับเมื่อครู่

แสงสีขาวในสายตาซอนยออุณเริ่มขีดเส้นไปมาอย่างรวดเร็ว ตัวเลขแสดงค่าปรากฏบนมือและแขนขวาของซอนยูชัน อีกทั้งค่านับยังพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

เสียงนาโนดังขึ้นในหัวซอนยออุณ

[แขนขวาของศัตรูกำลังรวมพลังงานอันแข็งแกร่งอย่างรวดเร็ว รีบหลบไปทางซ้ายครึ่งก้าว แล้วปล่อยเกราะผีเสื้อหวนกลับซึ่งเป็นเพลงยุทธ์ที่สองของวิชาดาบกระบี่ผีเสื้อ]

เมื่อแขนขาของซอนยูชันค่อยๆ ขยับ ซอนยอฮุนก็ขยับเท้าไปทางซ้ายครึ่งก้าวอย่างรวดเร็วตามที่นาโนบอก แต่ตอนนั้นเองจู่ๆ ซอนยูชันที่กำลังทำหน้าที่เหมือนภูตผีปีศาจก็กลับมา มีสีหน้าปกติแล้วเริ่มหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

"ฮ่าๆๆๆๆๆ"

[ความตั้งใจที่จะจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามหยุดลงแล้ว พลังงานอันแข็งแกร่งบริเวณแขนขากำลังลดลง]

ตัวเลขแสดงค่าที่ลอยอยู่ในอากาศบริเวณแขนซอนยูชันกำลังลดลงตามที่นาโนบอก ซอนยูชันหยุดหัวเราะและพูดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย

"ข้าโกรธนิดหน่อย แต่พอคิดดูแล้วก็น่าขำ อย่าขวางทางเจ้าจิ้งรี ฟังดูดีจริงๆ"

น้ำเสียงยังฟังดูอ่อนคลายเหมือนก่อนหน้านี้ ทว่าแวตากลีบแตกต่าง ไม่ตรีจิตที่เคยมีหายไปจนหมดสิ้น ซอนยูชันหายใจออกอย่างแรง ก่อนส่ายหน้าแล้วหมุนตัวหันหลังให้ราวกับว่าไม่สนใจ ซอนยอฮุนอีกต่อไปแล้ว แต่หลังจากเดินไปข้างหน้าเพียงไม่กี่ก้าวเขาก็หยุดแล้วพูดว่า

"หากเจ้าเดินเส้นทางสายเดียวกับข้า เราจะได้เจอกันอย่างแน่นอน แต่ฝีมือระดับเจ้ายังห่างชั้นเกินกว่าจะมาตัดสินลมหายใจของข้า"

[พลังงานอันแข็งแกร่งกำลังรวมอยู่ที่มือขวาของศัตรู แต่ไม่มีเจตนาจะโจมตีผู้ใช้งาน]

สิ้นเสียงนาโน ซอนยูชันก็ยกแขนขวาขึ้นฟ้าแล้วเหวี่ยงลงพื้นเบาๆ ฟ้าว!

แสงสีน้ำเงินที่ดูคล้ายเปลวไฟสาดลงมารีดพื้นจนเห็นเป็นเส้น

อย่างชัดเจนพร้อมเสียงดังสนั่น สายตาชอนยออุนมองตามเส้นนั้น ก่อนจะมองไปยังฝ่ามือของชอนยูชันที่ถูกห่อหุ้มด้วยแสง

ปราณ...ดาบ?

แสงที่ห่อหุ้มมือชอนยูชันคือปราณที่มีรูปร่างเหมือนดาบ ซึ่งมีเพียง ยอดฝีมือระดับสูงเท่านั้นจึงจะทำให้ปราณกลายเป็นรูปร่างเช่นนี้ได้ นั่นหมายความว่าชอนยูชันบรรลุถึงขั้นยอดฝีมือระดับสูงแล้ว

กำลังแสดงให้เห็นว่าตัวเองเหนือกว่าฉันรี

นี่คือวิธีการรอดพลังความสามารถแบบหนึ่ง แม้ตั้งแต่เข้าสำนักมาร จะผ่านมาเพียงยี่สิบเอ็ดวัน แต่ชอนยูชันก็แสดงให้เห็นแล้วว่าตัวเอง อยู่เหนือศิษย์มากมาย ดูเหมือนเรื่องที่ชอนยูชันกำลังแย่งชิงตำแหน่ง รองประมุขกับชอนมูยอนแห่งพรรคมารทมิฬคงจะไม่ใช่ข่าวลือเสียแล้ว

"แล้วเจอกันใหม่"

ชอนยูชันคล้ายปราณดาบและจากไปอย่างเงียบๆ ที่ตรงนี้จึง เหลือเพียงชอนยออุนที่กำลังกำหมัดแน่น หลังเอาชนะชอนมูกิมแห่ง พรรคมารปีศาจและเขียนชอนวอนรยออกจากสำนักมารไปได้ เขาก็ คิดว่าตัวเองเดินอยู่บนเส้นทางเดียวกับคนพวกนั้นแล้ว ทว่าแท้จริง เส้นทางข้างหน้ายังอีกยาวไกลนัก

ไม่ต้องรีบร้อน ชอนยออุน เจ้าต้องอยู่เหนือคนพวกนั้น ไม่ใช่ ไล่ตาม

ชอนยออุนตัดสินใจอย่างแน่วแน่อีกครั้ง

อีกด้านหนึ่ง สีหน้าของชอนยูชันที่เฝ้าอดพลังว่าตนเหนือกว่าก็ ใช่ว่าจะสดใสสักที่เขาหัวเราะเสียงดังๆ และคลายความโกรธลงเช่นนั้น ย่อมมีเหตุผลอย่างแน่นอน

มันอ่านการโจมตีของข้าล่วงหน้าได้

เมื่อครูเขาเตรียมปล่อยปราณดาบหมายจะตัดแขนขวาของซอนยออุณ
ในทันที หากไม่ยอมมาเป็นพวกเดียวกัน เขาก็จะทำให้ซอนยออุณถือดาบ
ไม่ได้ไปชั่วชีวิต แต่ซอนยออุณกลับถอยห่างจากระยะการโจมตีก่อนที่
เขาจะปล่อยปราณดาบ

มันต่างจากไอ้กระจอกพวกนั้น

กลับกลายเป็นว่าซอนยออุณต้องเป็นฝ่ายระแวงระวังเสียเอง ซึ่ง
ต่างไปจากจุดประสงค์เดิมมากนัก

บทที่ 12

วิชาของปฐมาจารย์มารสวรรค์ (3)

ห้องฝึกวรยุทธ์นั้นมีขนาดใหญ่และครองพื้นที่กว้างขวางในสำนักมาร มันมีทั้งหมดสามชั้น สองชั้นเหนือพื้นดินและหนึ่งชั้นใต้ดิน โดยชั้นเหนือพื้นดินแต่ละชั้นมีห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัวหนึ่งร้อยห้อง และชั้นใต้ดินมีห้าสิบห้อง

ก่อนจะเข้าสู่ห้องฝึกของชั้นสอง ซอนยออุนกก็หมุนป้ายหน้าประตูที่เขียนว่าห้องว่างให้กลับไปเป็นอีกด้านหนึ่ง

'กำลังใช้งาน'

พอเข้ามาในห้องฝึกก็พบตะเกียงไฟเล็กๆ แขวนอยู่บนผนังให้ความสว่างทั่วทั้งห้อง ห้องฝึกเป็นทรงจัตุรัส มีขนาดกว้างยาวสูงเพียงเจ็ดซื่อ ถือเป็นความกว้างที่ไม่เหมาะสำหรับการฝึกวิชาฝ่าเท้าและการร่ายเพลงยุทธ์ต่อเนื่อง

ติง!

เมื่อขออนุญาตขอลงปล่อยหมัดใส่ผนังก็เกิดเสียงที่ทึบแน่นดังออกมา
ผนังหินนี้ถูกสร้างให้หนาอย่างยิ่งเพื่อให้ศิษย์ใช้ฝึกฝนวิชาได้โดยไม่ถูก
รบกวนจากภายนอก แรกเริ่มเดิมทีมีความตั้งใจว่าจะสร้างห้องฝึกให้
แคบกว่านี้เพื่อให้ศิษย์ใช้แค่นั่งกำหนดลมปราณ และจะได้รองรับผู้ใช้งาน
ได้มากขึ้น แต่ก็มีผู้แย้งว่าถ้าใช้วิธีนอนกำหนดลมปราณละจะทำอย่างไร
สุดท้ายห้องฝึกนี้จึงมีขนาดกว้างยาวสูงเจ็ดซื่อ

แค่นี้ก็พอแล้ว

สำหรับขออนุญาตพื้นที่เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว ตอนอยู่คนเดียวที่
ห้องรักษา เขาสามารถถ่ายโอนข้อมูลได้โดยไม่ถูกรบกวนจากใคร แต่พอ
ต้องกลับมาอยู่ที่พักเขาก็รู้สึกกังวลต่อสายตาคอนอื่น แต่โชคดีที่มี
ห้องฝึกแห่งนี้ ความกังวลดังกล่าวจึงบรรเทาเบาบางลง

นาโน เปิดโหมดความจริงเสมือน

[เปิดโหมดความจริงเสมือนตามข้อมูลการมองเห็นของผู้ใช้งาน]
สิ้นเสียงนาโนที่ดังก้องในหัว รูม่านตาของขออนุญาตก็ขยับไหว
อย่างรวดเร็ว จากนั้นเส้นแสงสีขาวมากมายก็ลากไปทั่ว แล้วโหมดความจริง
เสมือนก็ถูกเปิดการใช้งาน

นาโน แสดงเพลงยูทิวทิสแกนจากศิลาจารึกหยกครามที่หอตำรา
ชั้นสองเป็นภาพสามมิติ

[เริ่มแสดงภาพเพลงยูทิวทิสแกนที่สลักบนศิลา]

ทันทีที่นาโนพูดจบ แสงสีขาวในโหมดความจริงเสมือนก็เปลี่ยนเป็น
รูปร่างของมนุษย์ โดยมนุษย์แสงดังกล่าวถือกระบี่แสงสีขาวและเริ่ม
รำเพลงกระบี่ไร้เทียมทานที่สลักอยู่บนศิลาจารึกหยกคราม

พีบ!

ในช่วงพริบตาเพลงกระบี่อันสูงส่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนท่า

อันหลากหลายก็กรีดไปกลางอากาศเกิดเป็นเส้นแสงจำนวนมาก วิธีการกวัดแกว่งของเพลงกระบี่นี้ชวนตกตะลึงไม่แพ้เพลงกระบี่ในหอดำราชนั้นหนึ่ง

เร็วกว่า ชับช้อนกว่า!

ขณะดูภาพจำลองสามมิตินี้ ซอนยอฮุนก็ลองจินตนาการถึงการรับมือด้วยกระบวณเพลงยุทธ์สุดท้ายของวิชาดาบระบำผีเสื้อ และพบว่ามันไม่อาจหยุดยั้งเพลงยุทธ์ไร้เทียมทานได้แม้แต่กระบวณท่าเดียว

เพลงยุทธ์ไร้เทียมทานเพลงที่สองซึ่งซ่อนอยู่ในศิลาจารึกหยกครามมีอานุภาพเหนือกว่าเพลงยุทธ์แรกที่พบในชั้นหนึ่ง

น่ากลัว...จะมีสักกี่คนที่หยุดยั้งเพลงยุทธ์นี้ได้

ยิ่งพิเนิจพิเคราะห์ห้ความตกใจก็ยิ่งไม่หายไปโดยง่าย และยิ่งสงสัยว่าคนที่สร้างรอยกระบี่ที่หลังนั้นทำลายเพลงยุทธ์นี้ได้อย่างไร

[แปลงเพลงยุทธ์จากรอยกระบี่ที่ถูกสลักขึ้นจากอีกบุคคลหนึ่งเป็นภาพสามมิติ โดยเริ่มจากเพลงยุทธ์ที่เก่าที่สุด]

สิ้นเสียงนาโนในหัว บรรดาเพลงยุทธ์จากรอยกระบี่ที่นาโนบอกว่าเกิดจากอีกบุคคลหนึ่งก็เริ่มร่ายออกมาตามลำดับ โดยเพลงยุทธ์ที่ร่ายออกมาเป็นอันดับแรกสุดแลดูจะองะและไม่เป็นธรรมชาติ แต่เมื่อภาพจำลองสามมิติของเพลงยุทธ์ต่อไปถูกฉายออกมาเรื่อยๆ หนึ่งเพลงสองเพลง สามเพลง เพลงยุทธ์เหล่านั้นก็ดูเข้าที่และไหลลื่น จนกระทั่งถึงเพลงยุทธ์ที่ห้าสิบหกซึ่งเป็นเพลงยุทธ์สุดท้าย ซอนยอฮุนก็ชนลูกไปทั้งตัว

บ้าไปแล้ว ถ้าไม่บ้าก็ทำเช่นนี้ไม่ได้

หากไม่ใช่ผู้คลั่งไคล้กระบี่ เพลงกระบี่นี้ก็ไม่มีทางสมบูรณ์ เขาได้แต่เฝ้าดูกระบวณท่าของมันจนเพลงยุทธ์จบลง

จริงสิ!

जूๆ ซอนยอฮุนก็คิดว่าหากเปลี่ยนจากการให้เพลงยูทรีไว้เทียบทานเพลงที่สองปะทะกับเพลงยูทรีที่ห้าสิบหกซึ่งสมบูรณ์แบบแล้ว มาเป็นการไล่ปะทะเพลงยูทรีทั้งหมดตามลำดับจะเป็นอย่างไร

นาโน นำเพลงยูทรีไว้เทียบทานเพลงที่สองมาสู้กับเพลงยูทรีที่ห้าสิบหกเพลงที่อีกคนหนึ่งสลักไว้ตามลำดับ

[รับทราบ เปิดโหมดแบดเทิลโดยใช้เพลงกระบี่ที่ถูกสลักโดยบุคคลแรกเป็นหลัก แล้วเปิดภาพจำลองสามมิติของเพลงยูทรีที่ห้าสิบหกเพลงตามลำดับ]

ทันใดนั้นก็เกิดจุดแสงสีขาวเคลื่อนที่ก่อตัวเป็นรูปร่างของมนุษย์แสงอีกคน จากนั้นมนุษย์แสงทั้งสองก็ตั้งท่าเผชิญหน้าและออกกระบี่ใส่กัน
ปัง!

เพลงยูทรีที่หนึ่งจากห้าสิบหกเพลงยูทรีไม่อาจต่อกรกับกระบวนท่าแรกของเพลงยูทรีไว้เทียบทานเพลงที่สองได้เลย การต่อสู้จึงได้ข้อสรุปอย่างรวดเร็ว และการต่อสู้ด้วยเพลงยูทรีถัดจากนั้นก็ยังไม่อาจต้านทานกระบวนท่าแรกของเพลงยูทรีไว้เทียบทานเพลงที่สองได้เช่นกัน แต่เมื่อการต่อสู้ดำเนินไปจนถึงเพลงยูทรีที่สามสิบหกซึ่งเป็นช่วงกลางๆ ก็เริ่มต้านทานได้จนถึงกระบวนท่าที่สิบห้าจากทั้งหมดยี่สิบสี่กระบวนท่า

ยอดเยี่ยมจริงๆ คิดกระบวนท่าเช่นนี้ได้ยังไงกันนะ

ยิ่งภาพจำลองสามมิติดำเนินไปตามลำดับเท่าไร ซอนยอฮุนก็ยิ่งประหลาดใจที่เพลงยูทรีพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เขาจดจ่ออยู่กับการรับมือเพลงยูทรีไว้เทียบทานเพลงที่สองอันน่าขนลุกด้วยวิธีที่คาดไม่ถึง และเพลงยูทรีที่ห้าสิบหกซึ่งเป็นเพลงยูทรีสุดท้ายก็ปรากฏ
ปัง!

กระบวนท่าต่างๆ ปะทะกันอย่างรวดเร็วจนเกิดเส้นแสงสีขาว

มากมาย และในที่สุดเพลงยูทอร์รี่ก็เทียบทานเพลงที่สองก็ถูกทำลายลง
อย่างราบคาบด้วยความห่างชั้นหนึ่งกระบวนท่าเหมือนครั้งก่อน

หา?

เมื่อกระบวนท่าสุดท้ายถูกทำลาย ศีรษะของมนุษย์แสงตัวแรก
ก็ถูกตัดขาดกระเด็น ร่างสีขาวพลันกระจัดกระจายกลายเป็นจุดเล็กๆ
แล้วมลายหายไป

[การทำงานของภาพจำลองสามมิติเสร็จสิ้นแล้ว]

นาโนแฉ่งการสิ้นสุดการทำงานของภาพจำลองสามมิติ แต่
สติของซอนยออุนยังคงจดจ่ออยู่กับการเผชิญหน้าอันแสนดุเดือดที่เห็น
ทั้งที่นาโนไม่ได้ถ่ายโอนซิโมเลชั่นไปยังสมอง แต่ในหัวเขากลับมีแต่ภาพ
ยอดฝีมือทั้งสองกำลังต่อสู้กันอย่างต่อเนื่อง

ซอนยออุนดำดิ่งไปในจินตนาการอันมืดมิดนั้น เขามองตัวเอง
เป็นหนึ่งเดียวกับมนุษย์แสงร่างที่สอง ทว่าเขาไม่ได้ใช้เพลงกระบี่ แต่
ใช้กระบวนเพลงยูทอร์รี่ของวิชาดาบระบำผีเสื้อเพื่อรับมือเพลงกระบี่
ไร้เทียมทาน ยิ่งเขาดำดิ่งและถลาลึกลงไปในจินตนาการไปเรื่อยๆ สายตา
ก็ค่อยๆ พร่ามัว

[เซลล์ประสาทในสมองของผู้ใช้งานกำลังถูกกระตุ้นอย่างรวดเร็ว
เกิดพลังงานไหลเวียนและถูกกระตุ้นผ่านจุดเชิงเฉียง จุดเทียนหู จุดตั้งจง
จุดจิวเหว่ย จุดจงห้วน จุดเส้นเขวี่ และจุดซีให้ พลังงานที่อยู่บริเวณ
จุดต้นเทียนของผู้ใช้งานมีการเคลื่อนไหวและเพิ่มขึ้น]

แม้เสียงเตือนของนาโนจะดังขึ้น แต่ซอนยออุนก็ยังคงจดจ่อ
อยู่กับภาพจินตนาการ เมื่อตรวจจับการเปลี่ยนแปลงในร่างกายของ
ผู้ใช้งานเสร็จ นาโนแมชชีนก็หยุดแจ้งเตือนและเริ่มบันทึกการเคลื่อนไหว
ของพลังงาน เพราะมันวิเคราะห์แล้วพบว่าสิ่งนั้นไม่เป็นอันตรายต่อ

ร่างกาย

ปัง!

หลังจากต่อสู้กับเพลงกระบี่ไร้เทียมทานเป็นสิบเป็นร้อยครั้ง
ในจินตนาการ ในที่สุดขอนยออุณก็ตื่นจากภวังค์ เมื่อปรับส่ายตาได้
เขาก็รู้สึกงงงัน

นี่คือ...อะไรกัน

เขาจำได้ถึงตอนที่ตัวเองจกดจ่ออยู่กับการต่อสู้ของมนุษย์แสง
ทั้งสองคน แต่พอตื่นจากจินตนาการก็รู้สึกว่าทุกอย่างเหมือนฝันไป

รู้แปลกๆ...ฮะ!

ขอนยออุณสัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงในร่างกายตัวเอง และ
รับรู้ได้ว่ามีพลังอันหนักอึ้งอยู่ที่จุดตันเถียนมากกว่าแต่ก่อน จึงรีบ
กำหนดลมปราณแล้วลองตรวจวัดกำลังภายใน

กำลังภายในเพิ่มขึ้น

กำลังภายในที่สะสมอยู่ในจุดตันเถียนเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนอย่าง
น่าประหลาด มันไม่ได้เพิ่มขึ้นแค่เล็กน้อย แต่เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล
นี่เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่ออย่างมาก จากกำลังภายในสามสิบปี ตอนนี
เขามีเพิ่มขึ้นจนใกล้จะถึงสี่สิบปีแล้ว

หา? ข้าตระหนักรู้วิชาแล้วหรือเนี่ย

สิ่งที่ขอนยออุณเคยคิดว่าเป็นเพียงฝันกลับกลายเป็นการตระหนักรู้
ในวรยุทธ์ เขาผู้เป็นยอดฝีมือระดับที่หนึ่งเฝ้าดูการต่อสู้ของยอดฝีมือ
แห่งจงหยวนจนตระหนักรู้ในวรยุทธ์ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องให้คนอื่น
ช่วยเหลือ ซึ่งการตระหนักรู้ในครั้งนี้ไม่เพียงทำให้กำลังภายในเพิ่มขึ้น
เท่านั้น

น่าจะทำได้นะ

ซอนยออุณลุกขึ้นแล้วรวบรวมกำลังภายในเพื่อร้ายเพลงยุทธ์แรกของวิชาดาบระบำผีเสื้อ

ฟึบ!

เสียงแหวกอากาศค่อนข้างแตกต่างไปจากเดิม ที่ผ่านมาเพลงดาบระบำผีเสื้อจะทำให้เกิดภาพตกค้างเลื่อนรางเฉพาะส่วนแขนเท่านั้น แต่ตอนนี้เกิดภาพตกค้างเลื่อนรางอันละเอียดซับซ้อนขึ้นในทุกครั้งที่ซอนยออุณขยับ

"ฮะ!"

ซอนยออุณอุทานขึ้นหลังจากร้ายเพลงยุทธ์แรกจบ เพราะที่มือขวาของเขาปรากฏแสงจางๆ

ตอนนี้... ข้าปล่อยปราณออกมาได้แล้ววี

ความรู้สึกที่สัมผัสได้บริเวณมือคือปราณที่ถูกปล่อยออกมาสู่ภายนอกอย่างแน่นอน แต่เนื่องจากเขายังมีกำลังภายในไม่เพียงพอและไม่คุ้นเคยกับการปล่อยปราณ จึงยังไม่อาจก่อรูปเป็นดาบ แต่การมีปราณออกมาที่มือเช่นนี้ก็ถือว่าสำเร็จแล้ว

ยังก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างไม่ได้

ปกติแล้วต้องฝึกฝนการปล่อยปราณผ่านดาบหรือกระบี่เสียก่อน จากนั้นก็ฝึกใส่เจตจำนงเข้าไปในมือเพื่อหัดก่อปราณหัตถา หากมีอายุกำลังภายในหกสิบปีและคุ้นเคยกับการก่อปราณให้เป็นรูปร่างก็จะถือว่าเป็นยอดฝีมือระดับสูงขั้นกลางและปล่อยปราณดาบด้วยมือเปล่าได้เหมือนซอนยออุณชั้นแห่งพรรคมารดาบ

"โอ้!"

ซอนยออุณรู้สึกดีใจและตื่นเต้น เพราะการตระหนักรู้ในวรยุทธ์นั้นสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทันทีที่เขาเรียกคืนกำลังภายในที่รวมอยู่ในมือ

แสงระเรื่อนั้นก็หายไป

ถ้าได้กินไอศกรีมกรमारที่จะได้รับในครั้งนี้อาจจะมีกำลังภายในถึงหกสิบปี!

ตอนนี้เขามีความตระหนักรู้เพียงพอแล้ว และหากมีกำลังภายในหกสิบปีเขาก็จะกลายเป็นยอดฝีมือระดับสูงชั้นกลาง และหากเป็นเช่นนั้นช่องว่างระหว่างเขากับซอนยอฮุนที่ดูห่างไกลกันก็จะลดลง

ขณะกำลังดีใจกับพลังยุทธ์ที่เพิ่มขึ้นของตัวเอง ซอนยอฮุนก็ถามนาโน

ว่าแต่นาโน ซ้ำอยู่ในภาวะเมื่อครู่ขนาดไหน

[นายท่านอยู่ในภาวะจืดจ๋อแบบเมื่อครู่เป็นเวลาหนึ่งช่วยามหนึ่งช่วยาม? นานขนาดนั้นเชียวนะ]

ภาพฝันในจินตนาการที่เขาเคยคิดว่าไม่นานที่จริงกลับกินเวลาอย่างมาก หากผ่านไปหนึ่งช่วยามตามที่นาโนบอกก็ได้เวลากลับที่พักแล้ว

ที่เหลือค่อยมาต่อพรุ่งนี้

เพราะเหลือเวลาไม่มากนัก เขาจึงคิดว่าควรถ่ายโอนเพลงยุทธ์ไร้เทียมทานเข้าสู่สมองก่อน เพราะน่าจะมีเวลาไม่พอถ่ายโอนเข้าร่างกาย

นาโน ถ่ายโอนสองเพลงยุทธ์แรกของจาร์ริกหยกครามชั้นหนึ่งกับชั้นสอง กับเพลงยุทธ์ที่สี่สิบห้าและเพลงยุทธ์ที่ห้าสิบหกของอีกคนหนึ่งเข้าสู่สมองของข้า

[รับทราบ กำลังถ่ายโอนข้อมูลเพลงยุทธ์ทั้งสี่ที่ผู้ใช้งานเลือกเข้าสู่สมอง]

ภูม่านตาของซอนยอฮุนขยับไหวไปมาอย่างรวดเร็ว ในหัวก็รู้สึกเสียวแปลบๆ และเมื่อการถ่ายโอนเสร็จสิ้นก็เกิดเสียงเบาๆ ในหัว แต่

เขาก็ไม่เป็นอะไรมาก

ขออนยออุณลงหงษ์ตาทำสมาธิเพื่อทดสอบให้แน่ใจ ทันใดนั้น เขาก็เห็นภาพเพลงกระบี่ไร้เทียมทานในหัวอย่างชัดเจน และดูเหมือน เขาจะรำเพลงกระบี่เหล่านั้นได้ด้วย

นาโน ต้องใช้เวลาถ่ายโอนเข้าสู่ร่างกายนานแค่ไหน

[จากการวิเคราะห์เพลงยุทธ์ทั้งสี่ ต้องใช้เวลาแปลงเส้นใยกล้ามเนื้อ และเส้นเอ็นของนายท่านเป็นเวลาห้าชั่ววัย]

อะไรนะ

ขออนยออุณตกใจ มันนานกว่าตอนถ่ายโอนวิชาดาบกระบี่เมื่อเข้าสู่ ร่างกายมากนัก เขาพอเข้าใจได้ว่าเป็นเพราะระดับวรยุทธ์แตกต่างกัน แต่คิดไม่ถึงว่าจะใช้เวลาขนาดนี้

เช่นนั้นพรุ่งนี้ก็ต้องมาแต่เช้า

โชคดีที่มีเวลาพักสามวัน ขออนยออุณเดินกลับที่พักด้วยความปิติ ยินดีที่ตัวเองกลายเป็นยอดฝีมือระดับสูงขั้นต้น แม้จะยังไม่ได้ถ่ายโอน เพลงยุทธ์เข้าสู่ร่างกาย ทว่าเขาก็เกิดการตระหนักรู้ในวรยุทธ์แล้ว

แต่พอกลับมาถึงก็พบว่าที่พักว่างเปล่าต่างจากปกติ

วันนี้ทุกคนกลับมาช้าวันนี้

แม้จะยังเหลือเวลาอยู่อีกนิด แต่ปกติแล้วศิษย์มากกว่าครึ่ง มักกลับมาถึงที่พักก่อนหนึ่งชั่ววัย และไม่แน่มันักขออนยออุณที่กำลัง สงสัยก็รู้ถึงสาเหตุนั้น ในมือของศิษย์ที่ทยอยเดินกลับมาทีละคนสองคน ต่างมีกระดาศที่คัดลอกเคล็ดวิชาจากตำราอยู่

อ้อ...พวกนั้นก็เหมือนกับข้า

เมื่อผ่านการทดสอบขั้นที่สอง ศิษย์ทุกคนก็สามารถขึ้นไปชั้นสอง ของหอตำราเคล็ดวิชาได้ และหลังจากท่องจำตำราที่หอตำราชั้นสอง

แล้ว พวกเขาก็พากันไปที่ห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัวเพื่อคัดลอกสิ่งนั้นทันที
พร้อมฝึกวรยุทธ์ไปด้วยจึงกลับมาที่พักซ้ำเช่นนี้

"ท่านหัวหน้ากลับมาคนแรกเลยหรือขอรับ"

ฮอบงศิษย์หมายเลขสี่สิบสามกลับมาแล้วก้มหัวทักทาย
ซอนยอฮุน ในมือฮอบงก็ถือตำราเคล็ดวิชาที่คัดลอกมาหนึ่งเล่ม

"ได้อะไรดีๆ มาหรือไม่"

ฮอบงยิ้มรับก่อนตอบคำถามนั้น

"ไม่ขอรับ วรยุทธ์ระดับที่สองไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจ แต่ข้ายัง
อ่อนหัดกับการต่อสู้โดยไม่ใช้อาวุธก็เลยต้องท่องจำตำราเคล็ดวิชาถอยเท้า
สักหน่อย"

พรรคของฮอบงใช้กระบี่เป็นหลัก ด้วยเหตุนี้นอกจากวิชากระบี่
แล้ว เขาจึงไม่คุ้นเคยกับวรยุทธ์อื่นๆ จึงต้องค้นหาตำราเคล็ดวิชาถอยเท้า
มาศึกษาเพื่อชดเชยจุดอ่อนของตน

ซอนยอฮุนพยักหน้าเบาๆ เมื่อเห็นท่าทางเช่นนั้นของฮอบง

มันคือช่วงเวลา que ทุกคนต้องก้าวไปข้างหน้า

สามวันที่กำหนดให้เป็นวันหยุดหาใช้วันหยุดที่แท้จริง มันคือ
ช่วงเวลาที่ศิษย์ทุกคนต้องพัฒนาตัวเอง คนที่ปล่อยให้เวลาสามวัน
ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ก็ยังมีสิทธิ์ที่จะถูกคัดออก และหากใช้ประโยชน์
จากสามวันนี้ได้เต็มที่ก็มีโอกาสจะก้าวนำหน้าคนอื่นหนึ่งก้าว

และแล้วคืนแรกของวันหยุดก็ผ่านพ้นไป

ซอนยอฮุนตื่นขึ้นในยามเหม่า* เพื่อพุ่งตรงไปห้องฝึกวรยุทธ์ส่วนตัว
อากาศยามเช้าตรู่ของวันนี้แสนเย็นสบายและร่างกายก็เปี่ยมด้วยพลัง

* ยามเหม่า คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 06.59 น.

เจ้าพวกนั้นเร็วมาก

หอกปักเปิดในยามหมอก แต่พอตื่นขึ้นเขาก็พบว่าศิษย์สองคนหายไปจากเตียงแล้ว ช่างเป็นคนที่ไม่ได้ไปด้วยความมุ่งมั่นอันแรงกล้าจริงๆ

พอมาถึงหอฝึกวรยุทธ์ เขาก็เห็นศิษย์มากมายมารอกันอยู่แล้ว แม้จะเป็นช่วงเวลาเช้าตรู่

คนที่มีความพยายามเท่านั้นถึงจะอยู่รอดในที่แห่งนี้

สิ่งนี้ถือเป็นสังขารของทุกที่บนโลกไม่ใช่เพียงในสำนักมารชอนยอฮุนขึ้นไปยังชั้นสองและเข้าห้องฝึกที่ว่างเหมือนเมื่อก่อน ประตูห้องฝึกสามารถใส่สลักได้จากด้านในเท่านั้น หลังจากใส่สลักประตูเพื่อไม่ให้ใครเข้ามา ชอนยอฮุนก็ออกคำสั่งกับนาโนทันที

นาโน ถ่ายโอนสีเพลิงยุทธ์ที่ถ่ายโอนไปยังสมองเมื่อก่อนนี้มายังร่างกายข้า อ้อ! แล้วก็ทำให้ข้าสลบด้วย

เขารู้แล้วว่าการทำให้สลบเป็นสิ่งที่จำเป็นหลังได้เผชิญความเจ็บปวดแสนสาหัสครั้งก่อน

[รับทราบ จะทำการเปลี่ยนแปลงเส้นใยกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นของผู้ใช้งานตามข้อมูลซิมูเลตเพลงยุทธ์ทั้งสิ้น และจะทำให้สลบก่อน]

ทันทีที่นาโนพูดจบ ชอนยอฮุนก็เข้าสู่ภาวะหลับใหล

ฮูว!

นาโนแมชชีนทั้งหมดที่อยู่ในร่างกายชอนยอฮุนเริ่มทำงานอย่างเข้มข้น กระบวนการเปลี่ยนแปลงของร่างกายครั้งนี้ร้ายละเอียดมากกว่าครั้งก่อน จึงใช้เวลายาวนานกว่าตอนถ่ายโอนวิชาดาบกระบี่ผีเสื้อ

แล้วเวลาก็ผ่านไปห้าชั่วโมง

[การเปลี่ยนแปลงเส้นใยกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นของผู้ใช้งาน

เสร็จสมบูรณ์หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์]

ทันทีที่ตื่นจากการหลับใหลด้วยเสียงนาโน ซอนยอฮุนก็หอบหายใจอย่างรุนแรงแล้วอาเจียนลงพื้นเหมือนตอนถ่ายไออนิซาตาบระบำผีเสื้อ "อ้าว!"

มันคือปฏิกิริยาต่อต้านเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของร่างกายที่กินระยะเวลายาวนาน ทว่าอาการครั้งนี้รุนแรงกว่าครั้งก่อนที่ใช้เวลาเพียงสามชั่วยาม ซอนยอฮุนจึงได้ลิ้มรสความทรมาณของห้องใส่ที่ปั่นป่วนและร่างกายที่เสมือนถูกบิดอย่างรุนแรงของภาวะใกล้ตาย

[ทำการบรรเทาปฏิกิริยาที่เกิดจากการถ่ายไออนและการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายของผู้ใช้งาน]

หลังนาโนสั่งการทำงานดังกล่าว ความทรมาณก็ทุเลาลง

แฮ็...ไม่ว่ายังไงก็ไม่ชินเสียที

พออาการสงบลง ซอนยอฮุนก็ปรับลมหายใจแล้วลุกขึ้น เขาค่อยๆ ขยับนิ้วแล้วกำหมัด

หมับ!

แรงกำหมัดมากขึ้นอย่างชัดเจน เขาารู้สึกว่าร่างกายแข็งแกร่งขึ้นกว่าตอนเรียนวิชาตาบระบำผีเสื้อและให้ความรู้สึกที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง เขาพลันถอดเสื้อออก

"โอ้!"

เสียงอุทานดังออกมาเมื่อเห็นร่างกายท่อนบนของเขาพัฒนาถึงขีดสุด ทุกส่วนเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและเส้นเลือดที่ปูดออกมา ท้องที่เคยแบนราบเหมือนกระดานซักผ้ากลับแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อที่ต่อให้กดนิ้วแรงแค่ไหนก็ยังกระเด็งออกมา

เหมือนไม่ใช่ร่างกายข้าเลย

เขาารู้สึกว่าตอนนี้ตัวเองทำให้ผนังที่แข็งแกร่งของห้องฝึกเป็นรูได้
"ลองทดสอบง่ายๆ ดีไหมนะว่าอยู่ในระดับไหน"

ถึงกระนั้นเขาคงไม่มีทางทำให้ผนังหนาๆ ทะลุได้ แต่เขาก็ยัง
อยากรู้ว่าตัวเองมีพลังกำลังมากขึ้นแค่ไหน

"ฮึบ!"

ชอนยออุณสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วลองปล่อยหมัดใส่พื้นห้องฝึก
สุดแรง พลันเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ตึง!

ฝุ่นและเศษหินต่างกระเด็นมาโดนใบหน้า

"โอ๊ย!"

และตอนนั้นเสียงร้องของใครบางคนก็ดังขึ้น

"ฮ๊ะ?"

ชอนยออุณผู้กำลังสับสนใช้มือปิดฝุ่นที่ฟุ้งไปทั่วห้อง เมื่อบรรดาฝุ่น
จางหายไปก็เห็นรูปรากฏอยู่บนพื้น เขานึกไม่ถึงว่าตัวเองจะทำให้
พื้นทะลุได้ จึงจ้องรูนั้นอย่างประหลาดใจ แล้วก็พลันมองเห็นห้องฝึกที่
อยู่ตำแหน่งเดียวกันของชั้นล่าง เศษหินร่วงกระจายผ่านรูนั้นไป และมี
ศิษย์คนหนึ่งนอนกองอยู่บนพื้นท่ามกลางเศษหินเหล่านั้นในสภาพเลือดไหล
ออกจากหัว

"อ่า..."

ชอนยออุณร้องออกมาด้วยสีหน้างุนงง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3KeVZUj>